

PŘÍŠTĚ
SE ZMRAZIT
NENECHÁM

PETR MANDÍK

TRIFID

Petr Mandík

Příště se zmrazit nenechám

TRITON

© Petr Mandík, 2007

Cover © Magdalena Biedermanová, 2007

Všechna práva vyhrazena. Tato kniha ani žádná její část nesmí být jakýmkoli způsobem reprodukována bez souhlasu autora.

Všechny postavy a události v této knize jsou fiktivní. Jakákoli podobnost se skutečnými osobami a ději je čistě náhodná.

web: www.IceLift.com

e-mail: book@icelift.com

ISBN 978-80-7387-033-1

Nakladatelství Triton, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10

www.triton-books.cz

Díky všem, kdo se zasloužili o vznik této knihy.
Za všechny poznámky k jejímu rukopisu
i za pomoc při přípravě jejího vydání.

1.

Do redakce týdeníku A-Plus dopadaly poslední paprsky denního světla. Nejnovější vydání odešlo do tiskárny už přede dvěma hodinami, a tak byl v rozlehlé místnosti – rozdělené jen několika sloupy a nízkými přepážkami – konečně klid. Jenom zvenku sem doléhalo slabé bubnování kapek deště a z nižších pater občasně bouchnutí dveřmi.

David Moren, redaktor A-Plus, se lehce pohupoval ve své kolečkové židli a znovu zvažoval, jestli *to* chce opravdu udělat. V žaludku cítil slabé chvění. Věděl, že vlastně nemá žádný důvod k nervozitě, ale jeho vnitřnosti tento fakt zjevně ignorovaly.

Jasným viníkem jeho současného stavu bylo rané odpoledne. Ten čas, kdy polední pauzu pozvolna střídá odpolední odpočinek – a je tedy především nutné soustředit se na klidné strávení oběda. Do večera totiž ještě zbývá spousta času, takže není žádný důvod stresovat se nedokončenou prací.

A právě v téhle době – vyhrazené v benevolentnějších firmách bezcílnému listování časopisy nebo brouzdání po internetu – David na jedné webové stránce objevil *tu* zvláštní nabídku. Nabídku, která sice na první pohled vypadala jen jako docela originální žert, ale rozhodně nebylo jisté, co se za ní skrývá ve skutečnosti.

Když si stránku pečlivě přečetl, dospěl k závěru, že nabídka vypadá jako žert i na druhý pohled. A předpokládal, že by tak působila i do třetice. Stejně se ale začínal zabývat myšlenkou, že by o ní mohl něco napsat. Něco delšího. Zajímavějšího. Čtivějšího. A pokud možno za vyšší honorář než obvykle.

Slova článku se mu v hlavě skládala dohromady a tvořila ten nejlepší text, jaký kdy napsal. V cestě jim stála jen jedna jediná malá překážka: Aby David mohl opravdu něco hodit na papír – nebo, přesněji, do počítače před sebou – potřeboval ověřit,

co se za nabídkou *skutečně* skrývá. A vůbec nejlepší by zřejmě bylo, kdyby si to vyzkoušel na vlastní kůži.

Existovaly ovšem i určité argumenty proti tomuto postupu a David si jich byl vědom. V jeho hlavě se postupně skládaly na jednu ze dvou misek pomyslných vah a nebezpečně zdvihaly miskou s honorářem, slávou i s obdivem imaginárních čtenářů.

Čím důkladněji o *tom* ale David přemýšlel, tím silnější bylo jeho přesvědčení, že vlastně ve skutečnosti neexistuje žádný skutečně *pádny* důvod *to* neudělat. Snad s výjimkou oné jen těžko uvěřitelné možnosti, že by byla nabídka myšlena opravdu vážně.

Nakonec se ještě jednou rozhlédl po redakci a uspokojen zjištěním, že už tu není nikdo, kdo by ho mohl pozorovat, uhodil do klávesy Enter. Potvrdil tím, že si onu službu, kterou odpoledne objevil na internetu, opravdu objednává. Vlastně vůbec nevěřil, že by jeho akce mohla vyvolat nějakou reakci – ale bylo zbytečné připravit se o naději – byť jen velmi malou, že konečně získá podklady pro zajímavý článek.

Témata, kterým se musel v poslední době ve svých textech věnovat, totiž rozhodně nijak přitažlivá nebyla. Určitě ne pro Davida a s největší pravděpodobností ani pro čtenáře A-Plus. V duchu si namlouval, že mu to vlastně nevádí. Někdy o tom dokonce sám sebe v redakci přesvědčoval celé dlouhé hodiny. Zpravidla s mizivým úspěchem. Výška jeho honorářů byla příliš silným argumentem proti.

Ne, nechtěl myslet jen na peníze. Občas se oddával lákavým představám, ve kterých čtenáři A-Plus svižně listovali časopisem a lačně pátrali po článcích podepsaných jeho jménem. A jakmile na nějaký narazili, okamžitě se pustili do čtení v touze zmocnit se exkluzivních informací, které jim on, David Moren, pravidelně servíruje na zlatém podnose.

Teď možná konečně přišla jeho chvíle. Mražení lidí slibovalo více než jen zajímavý titulek.

Nabídka služby, kterou David odpoledne objevil na internetu, rozhodně nevypadala nijak věrohodně. Právě naopak. Každé-

mu, kdo na ni narazil, muselo být jasné, že jde jen o žert. Anebo – v lepším případě – o podvod. Tedy – v lepším případě pro Davida. O podvodu se totiž píše daleko lépe než o neškodném vtípku.

David doufal, že půjde o velké peníze a že podvedených bude spousta. Až s nimi bude dělat rozhovory, mohli by mu říkat věty jako: „Víte, chtěli jsme si s manželem za celoživotní úspory konečně trochu dopřát a teď tohle...” nebo „Věřil jsem, že mi technologie budoucnosti umožní, abych si splnil svůj velký sen...”

Jedno oko by při čtení nezůstalo suché.

Mrzuté ovšem bylo, že při ceně 5 000 dolarů nabídka opravdu nevypadala ani trochu seriózně. Dá se na ni vůbec někdo nachytat? Lidé by snad ještě mohli uvěřit, že je za ty peníze někdo zmrazí. Ale že je po několika desítkách let zase rozmrazí?

Před tím, než se David konečně rozhodl vyzkoušet, co za tím vším vězí, hledal na internetu další informace na téma mražení živých organismů. Ani po dobré hodině pátrání však nic podstatného neobjevil. Žádná firma netvrdila, že dodává zařízení určená pro mražení lidí – a dokonce ani zvířat. Tedy s výjimkou těch, u kterých se už neočekává návrat do původního stavu.

Nenašel ani stránky konkurence. Ani nespokojených zákazníků. A pravda, ani těch spokojených.

Nabídku dokonce opomíjely i stránky nejrůznějších sdružení na ochranu spotřebitelů. Zdálo se, že ji celý internet i všichni jeho návštěvníci ignorují. Až na Davida.

Protože na stránce s nabídkou nebyl žádný kontakt – kromě poštovní adresy s P. O. Boxem někde v Holandsku – existovala zjevně pouze jediná cesta, jak rychle zjistit, oč tu opravdu jde. David proto vyplnil nabízený objednávkový formulář a jeho odesláním stvrdil, že se za zvýhodněnou cenu 5 000 amerických dolarů nechá na padesát let zmrazit. A potom zase rozmrazit. Tak to alespoň tvrdili majitelé firmy IceLift, jejíž stránky tuto službu nabízely.

Cestou z redakce domů se David snažil na svou objednávku nemyslet. Co udělal, to udělal. Teď už mu nezbyvá nic jiného, než čekat.

Ale nešlo to. Myšlenky na mražení lidí na něj neúnavně útočily ze všech stran. V hlavě mu hlodaly pochybnosti.

Ani za 10 000 dolarů, což je prý plná cena služby, vás přece nikdo nemůže zmrazit a padesát let skladovat někde v ledničce. Jen množství elektřiny, které by mrazicí systém za takovou dobu spotřeboval, muselo být závratné. Potřebnou technologii dosud nikdo nenabízí. A že by si nějaký šílený vědec vyrobil celé potřebné zařízení sám a za pár dolarů někde jen tak na koleně? To je přece nesmysl. I kdyby to bylo technicky proveditelné, žádná firma nebude tak revoluční službu nabízet za 10 000 dolarů. A už vůbec ne za 5 000 – byť jen v rámci zvýhodněné zaváděcí nabídky.

Doma se natáhl na gauč. Chtěl pustit televizi, ale nemohl najít ovladač. Na stole z nějakého těžko pochopitelného důvodu neležel. Na zemi pod ponožkami také ne. Dokonce i kout s hromadou triček tentokrát zklamal. Že by se nějak dostal pod včerejší noviny? No jo...

Přepnul několik kanálů, ale žádný z romantických seriálů ho nezaujal. Úvahy o tom, kdo se na takové věci asi může dívat, vytlačily na chvíli z jeho hlavy myšlenky na mražení.

Třeba se jen díval málo pozorně. Ještě jednou prošel všechny kanály tam a zase zpátky. Zbytečně.

Možná, že by mohl zapnout počítač a přihlásit se k firemní poště. Třeba už dostal nějakou odpověď.

Chvilku se prokousával záplavou nabídek Viagry, prodloužení penisu, zvětšení ňader a zaručeně pravých náramkových hodinek značky Rolex za 50 dolarů. Žádnou reakci na svou objednávku ale nenašel. Podíval se na hodiny. No jistě, firma, která není schopná zareagovat do dvou hodin, nemůže myslet podnikání na internetu vážně.

Vrátil se k televizi.

Otevřel láhev portského.

Nalil si sklenku a vypil ji do dna. Myšlenky na mražení se mu vracely s neobvyklou vtíravostí.

Naplnil si další sklenku.

Nejhorší varianta, jak to teď viděl, byla ta, v níž objednávkou všechno skončilo. Pak by se totiž pravděpodobně o celé záležitos-

ti dala napsat jediné hodně krátká zprávička zmiňující zajímavou recesi. A tu by mu šéfredaktor nakonec stejně z vydání vyhodil.

Ne ne. Deprese není na místě. Pořád tu přece je možnost, že někdo vybere od důvěřivých zákazníků peníze a pak zmizí kamsi do Jižní Ameriky. Myšlenka, jak bude 14 dní hledat podvodníka na tamních plážích a pak s ním udělá rozhovor, se Davidovi zalíbila. Chvíli si v ní liboval. Pak mu ovšem svitlo, že tohle je typický úkol pro šéfredaktora. A David možná bude smět po jeho návratu přepsat získané interview z diktafonu. Nebo bude podvodníka zpovídat po internetu, protože ho šéfredaktor prostě nezastihne... Pro zlepšení nálady si nalil další sklenku portského.

Raději se vrátil k úvahám o tom, co všechno by ještě mohli podvodníci provést. Možná, že pod nějakou falešnou záminkou vylákají z lidí jejich klíče nebo čísla kreditních karet – a pak jim vykradou byty nebo vyplení konta. Také by je mohli uvěznit v nějakém sklepení – bez jídla a pití. A vydírat jejich rodiny. Na chvíli se zamyslel nad tím, co by to znamenalo pro něj, a pak se pár minut zmítal mezi radostným pocitem investigativního žurnalisty a zoufalstvím z představy sebe sama mezi stovkami dalších nešťastníků v temném, vlhkém a zadýchaném sklepení. Až ho z toho začalo mrazit v zádech. Ještě že je tu to portské.

Ne, nějaké nepříjemnosti, to by David nikomu nepřál. A pokud by se měly týkat jeho, tak už vůbec ne. Ale stejně měl zase jednou dobrou náladu. Zajímavá práce prostě dává životu smysl. Člověk se hned cítí lépe. A nebo to možná bude tím portským...

2.

Ráno Davida neskutečně bolela hlava. Vždyť jsem toho přece tolik nevypil, snažil se přesvědčit sám sebe, ale stav jeho těla téhle myšlence neodpovídal. Chvíli se zabýval úvahou na téma „Dneska už přece musí být sobota“, ale když se ani tahle varianta neukázala jako pravděpodobná, rozhodl se odstartovat proces vstávání z postele.

Pomalou vysoukal zpod peřiny levou nohu. Pomalu se zvedl na lokty. Trochu rychleji se posadil. Vstal. Pomalu se umyl. Pomalu se nasnídal. Pomalu prostudoval kalendář. Ne, není sobota. Oblékl se. A vyrazil do redakce.

U jeho stolu někdo stál a vzápětí se ukázalo, že je to sám šéfredaktor, božský a jasnozřivý Michael Mokr.

„Davide, tady máte Ivoninu složku o krkavčí matce, která nechala svoje děti týden doma a mezitím řádila po barech. Udělejte z toho něco tak na půl strany. Ivona začne pracovat na hlavním tématu čísla. Viděl jste už dnešní agenturní zprávy?“

David předpokládal, že vypnutý počítač i jeho příchod musejí na danou otázku jasně odpovídat, a usoudil tedy, že nemá smysl cokoli říkat. V šéfredaktorovi tak navíc mohla zbýt špetka naděje, že když David ráno vstal, tak si – třeba místo snídaně – sedl k počítači a vymýšlel, co zajímavého dnes čtenářům napíše.

I když... Možná, že by se mohl zase jednou pokusit vzbudit dojem snaživého a tudíž perspektivního redaktora. „Do kdy má být ten článek hotový?“ zkusil to.

„Pozítří odpoledne musí jít do sazby. Už je to skoro kompletní, jen je třeba Ivonin text trochu učísnout a upřesnit pár detailů...“

Během následující půlhodiny se ukázalo, že slovní spojení „upřesnit pár detailů“ má v Ivonině podání poněkud jiný význam, než mu David zpočátku přisuzoval. Konkrétně to zjevně znamenalo: „Už jsem zjistila, jak se dotyčná osoba jmenuje a dvakrát jsem jí volala. Nikdy jsem ji nezastihla, ale domovnice mi slíbila, že jí předá můj vzkaz. Tak jsem zatím napsala dva odstavce z toho, co o vyšetřování zveřejnila tisková agentura.“

Copak má asi Ivona tak důležitého na psaní, že nemůže dodělat tohle? David se podíval do redakčního systému, co že je tím hlavním tématem čísla. „Vyřešte během 5 dnů 10 svých největších problémů“, vyskočila na něj upoutávka. „Zjištění nejčastějších problémů a způsoby jejich řešení navržená odborníky“, psalo se v kolonce „Bližší informace o připravovaném článku“. No to je báječné téma, pomyslel si David. Kdyby to bylo na něm, poskytl by čtenářům cennou radu, jak vyřešit všechny své problémy během 20 minut. Navždy. I když – a to musel uznat – mělo to své háčky: Nezaplnilo by to 4 stránky uprostřed čísla a kdyby čtenáři poslechli jeho rady, neměl by si příště A-Plus kdo koupit.

No nic. Je třeba se vrátit ke krkavčí matce. David si chvíli pohrával s myšlenkou, že půjde šéfredaktorovi objasnit objem práce, který je třeba na celém tom nešťastném příběhu odvést,

ale pak se přiklonil k variantě, že si o tom raději popovídá s Ivo-nou. Nakonec usoudil, že by to byla ztráta času – lepší prostě bude s minimem vynaložené práce napsat další z těch pitomých článků, které žádný rozumný člověk nemůže číst, stejně jako za ně žádný normální člověk bohužel nemůže dostat slušně zaplace-no. Bude to vlastně jen takové přirozené vyvrcholení skvělé série o domovníkovi, který zanedbává údržbu domu, o rodině, která už dva roky neplatí za vodu, a o učitelce, která dětem za trest kreslí na ruce čáry zeleným fixem.

Poté, co ověřil, že nezodpovědná matka ještě stále nebere telefon a na policii mu nikdo nemůže potvrdit – nebo dokonce doplnit – informace zveřejněné agenturou, se jeho myšlenky zase vrátily k mražení.

Několikrát zkontroloval poštu, ale žádnou odpověď na svou objednávku v ní stále nenacházel. Tak alespoň začal zadávat do internetových vyhledávačů stále vychytralejší kombinace slov, aby tak objevil i informace, které mu mohly předchodit den uniknout.

Kdyby on chtěl takový podvod provést, vytvořil by ještě ale-spoň pět nebo deset jiných stránek, kde by vědci popisovali vý-voj mrazicích technologií a úspěšné pokusy na zvířatech, klienti skvělé zacházení a naprosto úžasné pocity, které jim mražení přin-eslo a lékaři vynikající dopady procesu mražení a rozmrazování na lidské zdraví.

Na jedné ze stránek nadšených uživatelů by mohl mladý úspěš-ný manažer hovořit o výzvách budoucnosti a o svém byznysu za padesát let. Na další by svěží stařenka nadšeně psala o tom, jak se těší na svá pravnoučata. A manželé ve středním věku by se nechali slyšet, že tahle služba je zázrakem, o jakém vždy oba snili – a teď ho skutečně zažijí.

Nakonec přece jen objevil asi tři další stránky věnované mražení živých tvorů, z nichž jedna vypadala přibližně podle jeho představ. Její autoři tvrdili, že je mražení a znovuožívování savců zcela bez-problémové, na lidech však prý zatím ještě testováno nebylo. Da-vid zkusil zjistit, jestli náhodu stránka nepatří stejné firmě jako ta, kde si objednával zmražení. Ukázalo se, že nikoli. To ale o ničem nevypovídalo – takovou chybu by udělal jenom naprostý amatér.

„Vás už snad zmrazili. Udělal jste od rána vůbec něco? Co jste zjistil o té opilé ženské?“ vystřelil Michaelův hlas za Davidovými zády.

„Vy jste dnes tak úžasně vtipný. Jsem opravdu polichocen, že se tak podrobně zajímáte o mou práci,“ odpověděl mu David. V duchu.

„Nemůžu jí chytit. A policie k tomu zatím nechce říct ani slovo. Zítra tam zajedu.“

„Možná by bylo lepší tam zajet už dnes.“

David zvažoval, jestli to měla být kritika, dobrá rada, nebo jestli si šéf prostě jen tak mluví pro sebe. Nakonec se rozhodl považovat za správnou třetí variantu. Dnes už rozhodně nikam nepojede. Přemýšlel, co má odpovědět, ale vzápětí zjistil, že zbytečně. Šéfredaktor už totiž pokračoval ve své obchůzce redakcí.

Davidovy myšlenky se na chvíli zastavily u sankcí, jimiž šéf hrozil redaktorům, kteří neplnili své úkoly podle jeho představ, ale pak tohle neveselé téma opustily, aby se zase mohly zatoulat k mražení. Znovu zkontroloval poštu. Nikdo se neozýval a to nevěstilo nic dobrého. Bylo třeba připustit, že se z téhle akce nevyklube vůbec nic. Je to prostě stejná recese, jako stránka, která kolegovi Robertovi tvrdila, že jejím prostřednictvím může popravovat odsouzené na smrt. Obsahovala záběr odsouzeného i s popisem jeho zločinů a madlo pro zapnutí elektřiny. Stačilo pár stisků kláves a zločinec byl po smrti. Davidovi to připadalo jako trochu morbidní parodie...

3.

Během příštích 14 dnů z Davida vyprchaly i poslední zbytky naděje, že by o nabídce mražení lidí mohl napsat něco zajímavého. Krátce po požadovaném termínu dokončil článek o krkavčí matce, potom připravil reportáž o tajemném zloději denního tisku z domova důchodců a rozepsal text o nevysvětlitelných krádežích přezůvek v jedné mateřské škole. Přitom si marně lámal hlavu nad tím, jaký článek napsat, aby se stal úspěšným, slavným a bohatým novinářem.

A bylo tu zase jednou pondělí. Další nepříjemný začátek nového týdne. Ve chmurách kráčel budovou vydavatelství

k redakci, když mu někdo nečekaně položil ruku na rameno.

Otočil hlavu a spatřil dva chlapíky v dlouhých šedých kabátech.

„Promiňte, vy jste pan Moren, David Moren?“ oslovil ho anglicky vyšší z obou mužů.

„Můžu vám nějak pomoci?“ zkusil David svou angličtinu.

„My jsme z IceLiftu – přinášíme vám k podepsání smlouvu...“

David překvapeně zdvihl obočí a zarazil se. Pak se zmohl jen na: „Tak pojd'te tamhle...“ Spěšně se rozhlédl a kývnutím hlavy nasměroval dvojici k sedačkám za recepcí vydavatelství, kde byl prostor vyhrazený pro jednání s návštěvami. Už dávno nečekal, že by jeho objednávka mohla mít nějakou dohru. A rozhodně teď nechtěl, aby rozhovor slyšel ještě někdo další.

„Myslel jsem, že se ozvete dříve,“ neodpustil si pokus o výčitku.

„Naše společnost dává přednost osobnímu jednání. A vzhledem k počtu zakázek je nyní obtížné najít volný termín.“

Věci se zjevně začínaly měnit k lepšímu. Článek by mohl být. Tentokrát se někdo rozhodl dotáhnout internetový vtípek dál než jen na svoje stránky.

David s vážnou tváří přijal dvoje desky a nechal si vysvětlit základní podmínky celé akce.

Jak se ukázalo, vytížen každodenními problémy naprosto přehlédl, že mražení tělesných schránek a jejich rozmrazování v blízké nebo vzdálenější budoucnosti je snadno zvládnutelné. Jsou tu nové konzervační látky, efektivnější mrazicí systémy, přesnější měřicí přístroje. Všechno je do posledního detailu zajištěno a bezchybně řízeno počítači.

David jen doufal, že jinými, než které používá on. S počítači měl svou zkušenost a z jeho pohledu bylo vrcholem přijatelného hazardu svěřit jim svůj text – ale život, to tedy rozhodně ne.

Začal si zběžně prohlížet obsah desek.

„Tu smlouvu si musím nejprve přečíst,“ zvedl hlavu, když narazil na složku s několika stránkami popisujícími podmínky zmrazení.

„Jistě, my máme čas.“ Za dvojici hovořil stále ten samý muž

a Davidovi prolétla hlavou otázka, proč je s ním asi ten druhý.

Text smlouvy vypadal na první pohled přijatelně. Firma zajistí jeho odvoz do své pobočky, tam ho zmrazí a po dohodnuté době rozmrazí. Mezitím mu promítne nějaké filmy. Nakonec ho odveze zpět. Technologie je ověřená, spolehlivost stoprocentní a kdyby se nějakou neuvěřitelnou shodou pochybných náhod cokoliv stalo, je každý účastník pojištěn.

„Cena za zmrazení na 50 let činí 5 000 dolarů?“

„Ano, přesně tak. Jde o dočasně zvýhodněnou nabídku.“

„Není to za tak dlouhou dobu trochu málo?“ vypadlo z Davida dřív, než si to stačil promyslet. „Ne že bych si chtěl připlatit...“

Teď se slova ujal druhý chlapík: „Naše společnost, IceLift, disponuje revoluční, patentovanou technologií. Testy prokázaly její vynikající účinnost a navíc mrazení provádíme v opravdu masovém měřítku,“ začal vysvětlovat. Firma se podle jeho slov může chlubit minimálními režijní náklady. Její zakladatel, doktor Randall Juhans, totiž za použití nejmodernějších počítačových programů dokonale vyladil veškeré firemní procesy. Jeho zaměstnanci pracují naprosto efektivně podle speciálních směrnic. A tím je zaručena ta nejvýhodnější cena i stoprocentní spokojenost každého zákazníka firmy a tedy i naplnění jejího nejvyššího cíle: dokonalé služby zákazníkovi.

Klasická odpověď představitelů firmy, stejná, jako na jakékoli tiskové konferenci. Produkt je dokonalý, firma efektivní, spokojenost zákazníků stoprocentní. A kdyby vás náhodou zajímal náš názor na konkurenci, tak té se nebojíme. Naopak! Víťáme ji, protože nám pomáhá být stále lepší a lepší.

David se vrátil ke smlouvám a znovu je v rychlosti prolétl. Věděl, že by se měl poradit s redakčním právníkem, ale vůbec se mu do toho nechtělo. Představa, jak mu předkládá dokumenty, ve kterých se říká, že jeho, Davida Morena, na několik desítek let zmrazí, se mu ani trochu nelíbila. Je to koneckonců celé jenom hra...

„Kde to mám podepsat?“

„Ještě si vyberte film, který vám budeme promítat. Pokusy ukázaly, že se tím po rozmrazení zajistí daleko rychlejší návrat mozku do skutečné reality. Jeho nervové buňky díky projekci

při dlouhém odpočinku nezleniví. A zaškrtněte termíny mražení, které by vám vyhovovaly.“

David prolétl seznam.

„Je lepší akční film nebo si mám vybrat něco klidného?“

„Záleží jen na vás. Nedá se říci, že by něco bylo vhodnější a něco méně.“

„Tak mi tam napište všechny filmy Woodyho Allena.“

Vysoký chlapík se usmál. „Jeden bude stačit. Při zmražení dochází k významnému zpomalení dějů v organismu – a na vašich padesát let bude jeden celovečerní film tak akorát.“

David ještě do třetice prolétl smlouvu, vyplnil název filmu, zaškrtl čtyři přijatelné termíny a podepsal celý text včetně ustanovení, že částku 5 000 dolarů zaplatí v jakékoli volně směnitelné měně nejpozději jednu hodinu před zmražením.

„Během příštích čtrnácti dnů dostanete zásilku s potřebným vybavením. A upřesníme vám termín mražení. Děkujeme vám, pane Morene. Budeme se těšit.“

Rozloučili se a David zamířil do redakce.

Cestou se mu celá záležitost rozležela v hlavě.

Co to mělo znamenat? Poslat za ním dva lidi do práce – a co kdyby tady nebyl? Přišli by znovu? Kolik lidí musejí takhle obejít? To je ta efektivita? Vždyť s ním klidně mohli komunikovat po internetu. Vyšlo by je to daleko levněji. Jenomže pak by asi hned nepodepsal smlouvu...

Zapnul počítač a znovu začal studovat všechny materiály. Na nějaké nové geniální technologie moc nevěřil. Když všechno zaplatí až těsně před zmražením, jak by ho mohli podvést? Že by to byla skutečná služba? Cena 5 000 dolarů mu ale pořád vrtala hlavou.

Nemohl ve smlouvě něco přehlédnout? Co když je těch 5 000 jen jakási počáteční investice – třeba za nějaké školení, kde se člověk dozví, čím musí projít, aby ho mohli zmrazit? A podmínky budou tak nesmyslné, že je nebude možné splnit? Třeba vysoké měsíční udržovací poplatky... Tím by se všechno vysvětlilo. Jako námět na článek to nebylo úplně k zahazení, ale honorář by určitě nepokryl ani malou část z těch 5 000 dolarů, které by

z něj mohli chtít vytáhnout. Nebo alespoň rozhodně ne honorář v A-Plus.

Rychle znovu přečetl celou smlouvu, ale o nějakém školení nebo o podobných zádrhelech v ní nebylo ani slovo. O měsíčních poplatcích také nic. To ho trochu uklidnilo.

A co když jde o nějaký výzkum? Třeba IceLift někdo sponzoruje... David znovu navštívil stránky firmy, ale ani o sponzorech, ani o nějakých pokusech tam žádná zmínka nebyla. Jen animovaný obrázek na titulní stránce hlásal, že pro následující 3 měsíce zbývá už jen několik posledních volných míst.

4.

V příštích dnech David nemohl pustit IceLift z hlavy. Dokud se nacházel jen ve fázi brouzdání po internetu, bylo všechno v pořádku. Jakmile za ním ale chodili cizí lidé a nechávali ho podepisovat nějaké smlouvy, začínal se cítit nespůj. Trápila ho neodbytná myšlenka, že se mu situace tak trochu vymyká z rukou.

Ve slabých chvílích si pohrával s myšlenkou, že se někomu svěří. Jenže komu? Kdyby jemu někdo něco takového říkal, považoval by ho za blázna.

Jistě, celé je to hloupost.

Naprostý nesmysl.

Podivná hra.

Ale proč za ním poslali ty lidi?

Za necelý týden přišla do redakce tlustá hnědá obálka, ve které nebyly obvyklé tiskové materiály, ale potvrzená smlouva s termínem *začátku poskytování objednané služby*. Pod ní byl balíček, ve kterém se nacházela úhledně složená tenká, poloprůhledná plastová taška na zip a instrukce, co si sbalit na cestu.

Provozovatelé služby se zjevně rozhodli svoje klienty opravdu pobavit.

Hra pokračuje, pomyslel si David. A pak ho vlastně poprvé za celou dobu naprosto vážně napadlo, že by to celé nemusel být jen vtip.

Znovu – pokolikáté už? – zkusil na internetu najít nějaké další informace o mražení a rozmrazování lidí nebo zvířat, ale žád-

né nové podstatné informace neobjevil. Zdálo se, že IceLift je opravdu jedinou firmou na světě, která tvrdí, že něco podobného nabízí.

V něčem ale jeho hledání přece jen úspěšné bylo: Poprvé našel několik stránek, které se zmiňovaly o IceLiftu.

Postupně jich asi dvacítku prošel. Zbytečně. Jejich autoři vesměs nevěděli více než on – spíše méně. Vesměs se jen dohadovali, o co jde, a všichni bez výjimky sázeli na nějaký podvod nebo na vtíp. Za sebe doufal, že to bude podvod, o kterém se mu bude dobře psát.

Během několika příštích dnů postupně prošel několika stádii. Prvotní nadšenou zvědavost vystřídal lehký strach, poté přišla silnější nechuť, kterou následně vystříдалa rezignace. Nakonec se docela začal bavit myšlenkou, že jde o vážně míněnou nabídku. Párkrát se přistihl, jak si v hlavě vyvolává různé strašidelné představy. Asi jako při sledování hororu v televizi – člověk se třese i přes vědomí, že je okolo ohrožených hrdinů celý filmový štáb.

Jen tak – pokusně – začal hledat argumenty hovořící ve prospěch reálnosti celé akce. První, co ve své mysli potřeboval obhájit, byla finanční stránka věci. Částka 5 000 dolarů rozhodně nemůže pokrýt náklady. Tedy rozhodně ne na vývoj technologie, na pronájem potřebných prostor, na zmrazení, na následné udržení při životě i na rozmrazení.

Ať počítal, jak počítal, tahle rovnice zjevně neměla žádné řešení.

A pak ho jednou z ničeho nic napadlo možné vysvětlení. Ne, David nikdy netrpěl stihomamem, ale nová situace si žádala nové přístupy. Co když se ho chce někdo zbavit? Tohle celé přece může být jen nějaká léčka...

Mohl mu tuhle nabídku někdo podstrčit? Třeba kolega Robert? Že by mu už nestačily virtuální popravy?

A co třeba někdo od konkurence? Chvilí v hlavě probíral redaktory dalších časopisů, s nimiž se potkával na tiskových konferencích. Proč by si ale vybrali zrovna jeho? David si chtěl nechtě musel přiznat, že nepatří zrovna k oporám A-Plus. Třeba ho ale právě proto chtějí zesměšnit...

A co když je celý IceLift jen výmyslem nějakého rádia nebo televize? Třeba všechny, kdo se přihlásí, natáčejí skrytými kamerami. A diváci se pak mohou potřhat smíchy nad zoufalými činy jednotlivých účastníků hry. Mohla by to prostě být jen nějaká nová reality show...

David prošel všechny televizní programy, na internetu prohlédl stránky desítek televizních společností, ale žádné informace podporující jeho novou teorii nenašel. Což ovšem neznamenalo, že se někde něco nechystá.

Pak se znovu vrátil k myšlence, že má všechno na svědomí někdo z jeho blízkého okolí. Ale kdo? Na vtípek kolegů z práce to bylo příliš originální. Na nadřizené taky – a ti by mu navíc mohli znepříjemnit život i některou z méně brutálních metod. Snad někdo z příbuzných? Koho z nich ale kdy naposledy viděl? Tak že by to spunktoval nějaký kámoš? Ale proč? A jak by Davida přiměl, aby mu na to skočil?

Ne, tudy cesta nevede. Nakonec musel uznat, že s informacemi, které má, se bez další pomoci pravdy nedopátrá. Je jasné, že jde o nějaký podvod. Jen je těžké říct, jestli ho chce někdo okrást nebo jenom zesměšnit. Ale na článek, na ten by to stačit mohlo. Buď bude mít titulek „Oběti unesli a okradli“ nebo „Udělali ze mě idiota“.

5.

Termín odjezdu se přiblížil na dosah. Den přede dnem D se David (opravdu jen pro jistotu) v redakci zapsal do informačního systému (9-17 hodin – reportáž v IceLiftu) a večer ještě (taky jen pro jistotu) napsal doma na kus papíru vzkaz, kde stručně vylíčil, kam se chystá a proč. Pro náhodné návštěvy.

Pak si do té zvláštní plastové tašky, kterou mu poslali, sbalil pár věcí na cestu. Ponožky, slipy, trička, bundu, svetr, kartáček na zuby, pastu, holicí strojek, boty, džíny, diktafon, kapesní počítač, foťák a 500 dolarů – pro případ, že by dokončení reportáže vyžadovalo, aby opravdu něco zaplatil.

Ráno se David vydal do redakce už na sedmou, protože tak byl stanoven termín schůzky se zástupci IceLiftu. Připadal si se sba-

lenou taškou divně – a vůbec ho netěšila představa, jak by někomu vysvětloval, proč s sebou na jednodenní reportáž tahá tolik věcí.

Cestou podzemní dráhou si ještě jednou rozebral možné varianty. Zaprvé – před budovou, ve které sídlí redakce, nikdo nebude, a výsledkem celé akce bude jen práce s balením tašky a nepříjemně brzké vstávání. Zadruhé – před budovou redakce bude *kdosi*, kdo se mu strašlivě vysměje, a výsledkem bude trapný závěr, že se do té pitomé hry vůbec neměl pouštět.

Existovala ovšem ještě třetí varianta. Že totiž s lidmi z IceLiftu opravdu někam odjede. Jestli jsou to opravdoví machři, budou chtít, aby tuhle hru zkažil dřív on, než oni. Možná, že ho opravdu odvezou až do nějaké fiktivní holandské pobočky své firmy. Nebo se tak alespoň budou tvářit. A jestli je to nějaká televizní reality show, tak se dá čekat, že ji dotáhnou až téměř k dokonalosti.

V hlavě se mu všechny myšlenky slévaly do jedné kalné řeky. Potom z nich najednou vyplula jedna zcela nová: Tohle celé by přece mohla být jen nějaká reklamní akce! No jistě! Možná, že ho někam odvezou a tam mu začnou předvádět revoluční hrnce budoucnosti s dokonale plochými dny, úžasně výkonné vysavače s mikrofiltry nebo mixéry, které rozemelou dlažební kostky na prášek.

Mohlo by tohle být to správné vysvětlení? Po chvíli úvah David usoudil, že je asi stejně pravděpodobné, jako ostatní varianty, které ho napadly už dříve. Ať je to ale jakkoli, teď se hlavně musí snažit nevypadnout z role.

Jestli to tedy nějaká role je. Vždycky tu ještě byla ona skutečně nejméně pravděpodobná možnost – že ho totiž nějakí šílenci opravdu budou chtít zmrazit. Ještě že nic nezaplatil!

Čekali dole před vchodem, byli zase dva, ale tentokrát jiní.

„Dobrý den, vy jste pan David Moren, že? Připraven na cestu?“

„Ano.“

„Tak pojd' me.“

David se snažil pokud možno nenápadně zjistit, jestli není v dohledu nějaká televizní technika. Kam by ty kamery asi mohli dát?